

ЧУДОМИР ЗЪБОЛЕКАРЯТ

Част 4 от „Делидимови одумки“

chitanka.info

В нашето село ни вади зъбите Станчо Глухарят, дорде не речеш. Кабинетът му е на двора, под инджирката круша, а столът му е дръвникът. Той е един плосък пън, дето си сече дърва, удобен е за сядане и отстрани има два чепа, дето се хващат болните, кога изпаднат в критичност. Глухарят няма много инструменти. Само едни клещи има, ама да ги видиш, ще си глътнеш езика и болката ще претръпне лаконически. От три оки стари петали му ги направи Ферад налбантинът, та кога му седнеш, не дай си боже, трябва тъй да си разтвориш устата, че да ти поберат юмрука. Инак не влизат. Клещите и едно павурче с ракия, колкото малка костенурка, това му са инструментите. Само че павурчето е задръстено със сламка, та да не пуца много ракия, защото веднъж, като вадил на Дянко фурнаджият един кътник и му дал да сръбне да си напари болното място, той смукал, смукал и го оплакнал до дъно. Не се минало неделя, и пак дошъл да му вади здрав мъдрец само заради павурчето. Ама Глухарят се сетил и мушнал една сламка в дупчицата. Опъвал тогава Дянко, теглил, смукал, та бузите му хлътнали навътре като птичи гнезда, ама не пуца вече!

Друг път, облечен с шинел посред лято, и с глава, увита с парцали като присад, пристигнал Лальо Мандалът. Развързала му Глухарят главата, разгледал го, а той скимти и бузата му отскочила навън, сякаш е лапнал обелено яйце. Турил го той да седне на пъна, накарал го да се хване за чепове, посегнал тогава към гредата под плевника, взел клещите и като ги избърсал в пояса си, рекъл:

— Зяпай!

Зяпнал Мандалът, намърдал си Станчо ръката в устата му, чукнал с големия си нокът и го попитал:

— Този ли е болният?

— Не зная — рекъл Мандалът. — Цялата страна ме боли там. Той трябва да е.

Намъкнал клещите Глухарят, опънал тъй, че го потътризил с пъна заедно чак до вратника, и извадил зъба. Дал му и павурчето да се нажабури, поокопитил се Лальо и тъкмо станал да си ходи, защракало го пак.

— Бати Станчо — изохкал той, — пак ме боли!

— Бе, възгеч!

— Боли ме, ти казвам! Другият до него май ме стрелка!

Намъкнал наново големите клещи Глухарят, та извадил и другия. Щом се прибрал в къщи Лальо Мандалът, и пак заскимтял от болки. Чак кога му извадил и третия зъб, му минало на човека, ама да ги питаш и двамата сега кой от трите е бил болният, не могат ти каза.

И чичо Къньо му ял попарата есенес. Ходил и той да си вади една черупка. Правил го, гласил го, на три пъти го извадил и го накарал да се изпоти под езика. Като му дал павурчето, Глухарят му рекъл:

— Смукни си малко, наведи се на дясната страна да постои ракията на болното място, да го изгори и тогава я изплюй.

Смукнал чичо Къньо — нищо не пуца. Засмукал пак, колкото си сила има, а то писука като пресипнало синигерче и пак не пуца. Развъртял му тогава чичо врътката, напълнил си хубаво устата, навел се на една страна, постоял, постоял той, докато почнала да му пари, и си я изгълтал след това сладко-сладко.

Глухарят го загледал учудено.

— Ти си чуден човек бе, Станчо — рекъл му чичо Къньо, — че толкова ракия плюе ли се! Лекарство е това, не е зелева чорба! Може ли тъй да се хвърли на боклука! Глътнах си я, да ми стопли корема! Ами!...

Тъй ни лекува Станчо Глухарят. По два лева на зъб взема, ама и за три яйца се съгласява. Ако си носиш пък ракията, може и без пари да ти извади два-три, ей тъй, само за изкусност.

Когато пък него го заболи, сам си ги вади. Ама това беше по-рано — сега не смее, защото веднъж се напънал да вади един кучешки, дръпнал, колкото си сила има, и го извадил, ама си счупил и два предни, та сега не може да каже патка, а дума фатка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.